

باذنی، ابو عبدالله. (س چهارم ق)، شاعر. وی شاعری
روشندل بود که شعر را نیکو می سرود. در «معجم البلدان»
آمده که: باذن از روستاهای خابران از اعمال سرخس است
و از آن ابو عبدالله باذنی شاعر نیکوگویی است که مدح
بلعمی وزیر و دیگران می گفت و کور نیز بود و حاکم در
«تاریخ نیشابور» از او یاد کرده است.

لغتنامه (ذیل/ باذنی)، معجم البلدان (۱/ ۳۷۸).